

Ул. Маякоўскі

Поэта революции

Памёр—съмерцю нечаканай і бяс-
сэнснай—вялікі революцыйны поэт
Уладзімер Маякоўскі.

Зусім нілаўна савецкая грамадз-
касць адзначала дванаццацьгадзьдзе яго
літаратурнай і політычнай дзеянісці.
Злучаныя гэтым слоўм дакладна паз-
казаўва Маякоўскага і яго творчасць.
Усяго літаратурная работа была ўд-
дана на службу революцыі.

У апошнім сваім прадсъмертным
вершы Маякоўскі—які бы падводзячы
вынікі 20 гадовай рабоце—пісаў:

„Я подыму,
Как большевистский партбилет,
Все сто томов
Моих
Партийных книжек!“

Усе гэтыя книжкі—аб революцыі,
аб барацьбе, аб буўніцтве.

У гады жорсткай вленнай рэакцыі і
шовіністычнага разгулу Маякоўскі—
сырол тых імногіх прадстаўнікоў ін-
тэлігенцыі, якія выступаюць супротив
вайны.

У рэволюцію 1917 году ён супротив
часовага ўраду, супротив „коаліцыі і
абаронцы“.

З першых-ж адзен Каstryчніка
ён, разыбываючы хвалю сабатажу,
абвішчае сябе прыхільнікам са-
вецкай улады і цалкам аддае свой
талент на службу революцыі, узвал-
ваючы із сябе самую патрэбную
чарнаву работу.

Грамадзянская вайна. Усе сілы кі-
нуты на франты. Маякоўскі—у РОСТе—
адзен за днём вядзе масавую агіта-
цию, паказваючы ў чоткіх, кароткіх і
ударных язіках эпоху, як вясення загады,
лэзунгах вялізарную работу па ства-
рэнню Чырвонай Арміі.

Вясенныя франты ўступаюць месца
гаспадарчым, уводзіцца НЭП, партыя
гэворышы: Вучэсця гандавані, рас-
публіка чысьціцца ад франтаўога
бруду...

Маякоўскі піша „рэкламны“ верши
для Мосьцельпрому, плякаты супротив-
шошай, і з чыстым тротуары, за гата-
ваную ваду. Гэта вялізарнейшая ўага
да дробязю, да чарнавой работы, гэ-
тае ўпартасце жаданье наставіць сваё
мастаства на службу практичным
інтаресам клясы праходзіць праз усю
творчасць поэты. Маякоўскі органі-
чнічае адчувае савецкую дзяржаву
свайго і па гэтым шкавіцца кожную
дробязю, гледзей на ўсё на толькі
зіркім вокам поэты, але і рашучым
поглядам гаспадара.

Аднак, „дробязі“ не заславілі гало-
нага. Будаўніцтва дамоў і фабрык,
не заславілі політычнай барацьбы і
клясаў.

Абвостраныя клясавай барацьбы ў
краіне, вялізарнейшыя залячи рэко-
струкцыйнага перыоду засталі непад-
рыхтаванымі многіх пісьменнікаў і
пэстай.

Маякоўскі—адзен з першых і пра-
зарлівых усіх—бачыць гэтыя глыбокія
зрукі. Яго вершы 1928-29 году прысь-
вetchаны барацьбе з клясавымі ворагамі,
кудаком і іспанам, хлебазагатоўкам, і
соцывілістичнай рэконструкцыі. Ен на-
лежаў да тых імногіх, якія налічиваю-
юцца ў нас адзінкамі поэты, якія
заўсёды шылі ў ногу з революцыяй і
узыходзілі ў гіганцкія маштабы.

Для Маякоўскага ніколі не сталаяла
пытаць—прымае ён революцыю,

альбо „яя прымае“. Адзінам пы-
таннем, якое яго цікавіла, было—як
служыць революцыі. З поўным пра-
вам ён гаварыў аб сабе:

„Делами
Кровью
Строкою вот этою,
Нигде
Не бывший в пайме,—
Я славлю
Взвитое красной ракетою
Октябрьское
Руганое
И пропетое
Пробитое пулями знамя“.

Гэты съязг—быў яго сця-
гам. Ен не наглядаў революцыю з



Ул. Маякоўскі.

„прыгожага даёку“, а ўздзелнічаў у
барацьбе, чарнавой работе. Револю-
цыя не малаўала Маякоўскому—
„прыгожай познаймкай“. Ен быў
адзін з байкоў на фронце, адзін з
мужаў на будоў.

Лепш, чым хто-небудзь іншы з
прышоўшых да нас прадстаўнікоў ін-
тэлігенцыі, Маякоўскі разумеў, што
революцыя—гэта рабочая кляса і яе
трагічная памылка, але і як ка-
тастрофа, прычыны якое траба шу-
каць у толькі што перанесенай цяж-
кай хваробе.

Маякоўскі—поэт, футисты, „ле-
фавец“—прышоў у рэволюцыю сваім
асобнымі шляхамі, але ён ішоў у рэ-
волюцыю нашым агульным шляхам.

Творчысць Маякоўскага мела вялі-
зарную значэнне для нас—яго сучас-
нікаў. Вялік—і ішча дакладна на вы-
значан—яго ўны на нашых проле-
тарскіх поэтаў і на ўсю сусветную
пролетарскую літаратуру.

Памёр вілікі революцыйны поэт,
памёр майстар пісменніцкага ізку-
сністкім мулляр соцывілістичнай бу-
доў.

Іго жыццё, яго літаратурная дзея-
нісць былі прысьвечаны выкладанню

гэтай цяжкай задачы, бальшавіцкаму

„праабстаўліванню“ нашай плянэты.

Яго книгі—“все 100 томов моіх пар-

тычных книжак”—гэта рабочая кляса і яе

комуністычная партыя ў той барацьбе, якую мы видзеем.

І хай помнікам яму будзе „постро-
енный в боях соціализм“. („Правда“)

Перадсъмяротны ліст Маякоўскага

УСІМ

У тым, што ўміраю, яи вінеше
нікога і, калі ласка, бяз плётак.
Нібожчыкі гатага на любі.

Мама, сястра і таварыши, вы-
бачце! Гэта яи спосаб (другім на
раю), але ў мяне выхадаў ніяма.

Ліл, любі мяне.

Таварыш урад! Малі слы'я—гэта
Лілі Брык, мама, сястра і Вэрачіка
Вітольдаўна Палонская.

Калі ты ўстроиш ім зноскае жыць-
цё—дзлкай.

Пачатыя верши аддайце Брыкам,
яны разъяруцца.

«Как говорят—

«инцидент исперчен»,

любовная лодка

разъялася о быт.

Я с жизнью в расчете,
и ве к чему перечень
взаимных болей,
бед
и обид».

Шчасліва заставацца.

Уладзімер Маякоўскі.

12 красавіка 1930 г.

Тав. ВАПП'яўцы! Ни лічце ма-
ладушним.

Сур'ёзна—нічога яи зробіш.

Прывітанье.

Ермілаву скажаце, што шкада-
зьнай ў лезунг, тра' было б дасва-
рыцца.

У. М.

У стале ў мяне 2.000 руб. Упі-
сіце их у падатак. Рэшту атрымае-
це ў дзяржвыдаце.

У. М.

Супроць антымарксысцкіх крыклівых ацэнак

З лісі агня пролетарской лі-
таратуры вышоў лепшы салдат, ві-
лікі поэт нашае апохі—Уладзімер
Маякоўскі. Для нас, для ўсіх рабо-
чых класаў, для партыі і комісаму
Маякоўскі быў балыкі таварыш па
акапах клясасага фронту. Маякоў-
скі быў па ворагу съмяротным аг-
нём сатыры, ён рубіў ворага ста-
лёвай шаблай сібернай клясавай
нінавісці.

Як ніводні поэт нашага часу,
Маякоўскі здолеў а ўсіх сілай свай-
го тэмперааманту, з ўсіх шырынёй
і глыбінёй поэты Каstryчніка, вав-
яваць з кулаком, віпманам, шові-
ністым, мешчанінам і падхалінам ва-
ўсіх відзяліх і масках. Мы ві
можам адраудаць яго съмерці, як
услыхаць адыху ад революцыйнай
барацьбы, але гэта агідна і бис-
сансоўная съмерць чалавека Мая-
коўскага ніколі не зацімніць перад
намі гіганцкай фігуры поэты—рево-
люцыйніара—пісьменніка Маякоў-
скага.

Толькі так можна аднесціся да
съмерці Маякоўскага. Горш усаго ў

такіх выпадках антымарксысцкіх
лістів, якія ўзноўляюцца ў сініх

нумары ад 15-4. „Звязда“ пі-

саля:

«Баскрайны індывідуалісты, поэ-
ты-орыгінал, анахісты начацьця і

настрою застаўся верным сабе і ў

апошнюю хвіліну. „У мяне выхаду-

це“—у гэтых некалькіх словамах

узвесь Маякоўскі, які заўсёды меў

крытыкім не колектыў, а сваёй

ўласнасці, якія ўзноўляюцца ў

дзяржаве, але ўзноўляю

